

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: [redacted], narozený dne [redacted]
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem [redacted]
sídlem [redacted]

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
se [redacted] sídlem
[redacted]

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2016, č.j. 302999/2016-KKM,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 26. 4. 2016, č. j. 302999/2016-KKM a usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 17. 3. 2016, č. j. 465/2016-HANOI jsou nicotná. Věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce [redacted], advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

- 1 Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým ministr zahraničních věcí (dále jen „ministr“) dle ust. § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl rozklad žalobce proti usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „velvyslanectví“) ze dne 17. 3. 2016, č. j. 465/2016-HANOI (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím velvyslanectví zastavilo pro zjevnou bezpředmětnost ve smyslu ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu řízení o žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu, která byla spojena se žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání dle ust. § 169 odst. 16 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
- 2 Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že žalobce podal dne 17. 2. 2016 na velvyslanectví žádost o zaměstnaneckou kartu spolu se žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti na základě registrace v systému Visapoint a v úředních hodinách k tomu vymezených s odůvodněním, že tato registrace trvá několik měsíců až roků, pomoc odborníků, která může proces urychlit, stojí několik tisíc amerických dolarů, které však žalobce platit nechce, žalobce má zájem podat žádost co nejdříve, aby nepřišel o možnost zaměstnání v České republice. Žádost podal mimo úřední hodiny jejím přenecháním na vrátnici velvyslanectví.
- 3 V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí velvyslanectví uvedlo, že dne 17. 2. 2016 obdrželo žádost žalobce přenechanou na vrátnici velvyslanectví mimo úřední hodiny vyhrazené pro přijímání tohoto druhu žádostí, sdělilo, že neúspěšné pokusy o sjednání termínu podání žádosti prostřednictvím systému Visapoint v důsledku toho, že byl již daný termín rezervován jiným žadatelem, nejsou samy o sobě způsobivé být dostatečným důvodem pro kladné posouzení žádosti o upuštění od osobní přítomnosti při podání žádosti. Argument žalobce o nemožnosti zaregistrovat se v systému Visapoint odmítlo jako nepravdivý, neboť každý týden jsou na základě předchozí rezervace na zastupitelském úřadě podávány žádosti, rezervace v systému Visapoint je obdobná jako elektronické úřední hodiny, odráží možnost a kapacitu zastupitelského úřadu a zaručuje žadateli přijetí jeho žádosti ve dni stanovené schůzky. S ohledem na to žádosti nevyhovělo a trvalo na osobní přítomnosti žalobce dle zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad datovaný dne 22. 3. 2016, ve kterém namítal 1) věcnou nepřislusnost velvyslanectví k rozhodnutí o zastavení řízení a z toho plynoucí nicotnost rozhodnutí, 2) nesprávnost označení podané žádosti ze strany velvyslanectví, neboť nežádal o upuštění od povinnosti osobního podání, avšak o upuštění od povinnosti osobního podání na základě předchozí registrace v systému Visapoint, 3) vyjádřil pochybnosti o možnosti získání registrace v systému zákonným způsobem.
- 4 Ministr v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že velvyslanectví obdrželo od právního zástupce žalobce dne 17. 2. 2016 žádost o zaměstnaneckou kartu, spojenou se žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti podle ustanovení § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců, která byla mimo úřední hodiny vyhrazené pro přijímání tohoto druhu žádostí přenechána na vrátnici velvyslanectví. Shrnul odůvodnění žádosti i prvostupňového rozhodnutí, dále shrnul argumenty uvedené v rozkladu a dosavadní průběh řízení o žádosti. Vyjádřil se k argumentům žalobce, k bodu 1) uvedl, že není

rozhodující, který ze správních orgánů je věcně příslušný k rozhodování o vydání zaměstnanecké karty, ale který orgán je příslušný k rozhodnutí o žádosti o upuštění od povinnosti osobní přítomnosti při podání žádosti, z ust. § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že tímto orgánem je zastupitelský úřad, který neplní pouze funkci podatelny Ministerstva vnitra ČR, což vyplývá z ust. § 169 odst. 14 a § 170 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Poukázal na to, že správní orgány musely nejprve posoudit důvodnost žádosti o upuštění od povinnosti osobní přítomnosti při podání žádosti a teprve v případě, kdyby tato žádost byla důvodná, mohly by se meritorně zabývat samotnou žádostí o vydání zaměstnanecké karty. V posuzovaném případě však žádost o upuštění od povinnosti osobní přítomnosti důvodná nebyla, a proto se žádost jako celek stala zjevně bezpředmětnou, odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Aps 6/2010 – 106, či ze dne 3. 12. 2014, č. j. 6 Azs 242/2014 – 41, které postup velvyslanectví dle názoru ministra potvrdily.

- 5 Ke druhé námitce uvedl, že zastupitelský úřad je oprávněn stanovit povinnost předem si sjednat termín podání žádosti, systém Visapoint pak představuje takové organizační opatření, jímž je umožňováno splnění povinnosti osobního podání žádosti na příslušném zastupitelském úřadu, předchozí registrace v tomto systému za účelem získání termínu k osobnímu podání žádosti je podle ust. § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců povinná a nejde o alternativu danou žadatelům na výběr. Ohledně třetí námitky shledal, že v případě údajné nemožnosti získání termínů v systému Visapoint zákonným způsobem se jedná o spekulativní a nepodložené tvrzení, daný systém slouží k zajištění spravedlivého a rovného přístupu žadatelů k podávání žádostí transparentním způsobem při zachování důstojného komfortu, a to s přihlédnutím k objektivně limitovanému personálnímu obsazení zastupitelských úřadů. Měl za to, že neúspěšné pokusy o sjednání termínu v důsledku toho, že daný termín byl již rezervován jiným žadatelem, nejsou samy o sobě důvodem pro kladné vyřízení žádosti o upuštění od osobní přítomnosti. Konstatoval, že po zhodnocení konkrétní situace žalobce velvyslanectví neshledalo závažnost jeho situace odůvodňující použití věty druhé ust. § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců, takovými odůvodněnými případy by mohly být specifické osobní poměry žadatele představující nepřiměřenou zátěž (např. zdravotní stav), jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011 č. j. 9 Aps 6/2010-106, č. 2387/2011 Sb. NSS.

II. Žalobní body

- 6 Žalobce v podané žalobě namítal nicotnost prvostupňového rozhodnutí, argumentoval tím, že velvyslanectví nebylo věcně příslušné k rozhodnutí o zastavení řízení, protože podle ust. § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců o vydání povolení k dlouhodobému pobytu rozhoduje ministerstvo vnitra, toto ministerstvo je tedy výlučně věcně příslušné též k zastavení daného řízení. Působnost Ministerstva zahraničních věcí je vymezena v ust. § 166 zákona o pobytu cizinců, z tohoto ustanovení věcná příslušnost velvyslanectví k zastavení řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu nevyplývá, v prvostupňovém rozhodnutí ani není uvedeno žádné ustanovení zákona, o které velvyslanectví svoji věcnou příslušnost opírá.
- 7 Vytýkal velvyslanectví, že o žádosti rozhodlo jinak, než byla žalobcem formulována, žalobce nežádal o upuštění od povinnosti osobního podání, v takovém podání mu nic

nebrání (kromě systému Visapoint), svou žádost též dne 17. 2. 2016 na recepci velvyslanectví v Hanoji osobně podal, žádal však o upuštění od povinnosti osobního podání na základě registrace v systému Visapoint a v úředních hodinách k tomu určených.

- 8 Poukázal na to, že za registraci v systému Visapoint je třeba zaplatit, přičemž je problémem koupit tuto registraci i za částku 5 000 USD. Pokud by byla registrace bezproblémová tak, jak je tvrzeno v prvostupňovém rozhodnutí, mělo by velvyslanectví zároveň vysvětlit, proč umožňovalo na přelomu let 2015 a 2016 desítkám žadatelů podat žádost o dlouhodobý pobyt bez registrace v systému Visapoint vždy v pátek mimo úřední hodiny k tomuto druhu podání určené a proč je tato možnost žalobci odepřena; tento přístup velvyslanectví je v rozporu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu. K tomu žalobce navrhl provedení výslechu vedoucí konzulárního úseku velvyslanectví, [REDACTED].
- 9 Navrhl, aby napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí byla zrušena. Dále navrhl uložení povinnosti velvyslanectví, aby žádost o zaměstnaneckou kartu postoupilo Odboru azylové a migrační politiky MV ČR k jejímu posouzení a rozhodnutí. Zároveň navrhl, aby žalovanému byla uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce.
- 10 V replice k vyjádření žalovaného žalobce upozornil na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2016 č.j. 6 A 172/2012-31, který se týká skutkově podobné věci a kde soud rozhodl, že napadená rozhodnutí jsou nicotná z důvodu nedostatku kompetence velvyslanectví a ministerstva zahraničních věcí.

III. Vyjádření žalovaného

- 11 Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nejde o otázku, který ze správních orgánů je věcně příslušný k rozhodování o vydání zaměstnanecké karty, ale o určení, který orgán je příslušný k rozhodnutí o žádosti o upuštění od povinnosti osobní přítomnosti při podání žádosti. Uvedl, že velvyslanectví představuje toliko místo podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, a nikoliv správní orgán věcně příslušný k rozhodování o takové žádosti, v daném případě však byla s touto žádostí spojena též žádost o upuštění od povinnosti osobní přítomnosti žalobce dle ust. § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců a správní orgán se musel nejprve zabývat opodstatněností této žádosti o upuštění od povinnosti osobní přítomnosti, přičemž ji neshledal důvodnou, a proto v souladu se stávající judikaturou Nejvyššího správního soudu vydal usnesení o zastavení řízení pro zjevnou bezpředmětnost. Nedošlo tedy k překročení pravomoci žalovaného ani k jednání nad rámec věcné příslušnosti, zastupitelské úřady jsou oprávněny k přezkoumání otázky přípustnosti upuštění od osobní přítomnosti při podání žádosti, v daném případě se nejednalo o rozhodování o samotné věci udělení povolení k dlouhodobému pobytu.
- 12 Namítal, že zamýšlel-li žalobce ve skutečnosti požádat o udělení výjimky z registrace v systému Visapoint a zároveň o podání mimo úřední hodiny určené k podávání tohoto druhu žádostí, měl svoji žádost takto označit a naformulovat, velvyslanectví by pak o takovéto žádosti rozhodlo samostatně nikoli formou usnesení. Žalobce však svoji žádost označil jako žádost o upuštění od osobního podání a spojil ji i se samotnou žádostí o zaměstnaneckou kartu, jednalo se o postup podle ust. § 169 odst. 16 zákona o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

cizinců; velvyslanectví tedy postupovalo správně, když žádost posoudilo jako žádost o upuštění od povinnosti osobního podání dle zmíněného zákonného ustanovení.

- 13 Tvrzení žalobce o nemožnosti získání termínu v systému Visapoint zákonným způsobem žalovaný odmítl jako spekulativní a nepodložené. Uvedl, že přijímání žádostí o dlouhodobý pobyt bez předchozí registrace v systému Visapoint v pátky a mimo úřední hodiny byla ojedinělá situace na základě výjimky vyplývající z rozhodnutí ministerstva zahraničních věcí.
- 14 Navrhl, aby Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

- 15 Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), přičemž podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. přitom vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Městský soud v Praze rozhodl o věci bez jednání, neboť shledal, že napadené rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost. Napadené rozhodnutí tak Městský soud v Praze zrušil podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s.
- 16 Soud se nejprve zabýval námitkou nicotnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí, neboť za předpokladu, že by daná rozhodnutí deklaroval za nicotná, nemohl by se pak zabývat dalšími žalobními námitkami poukazujícími na nezákonnost takových rozhodnutí, jelikož zákonnost lze zkoumat jen u aktu, který existuje. Shledal, že příslušná námitka žalobkyně, dle které daná rozhodnutí vydaly správní orgány, které nebyly k jejich vydání věcně příslušné, je důvodná.
- 17 Městský soud v Praze se skutkově obdobnými případy zabýval v rozsudcích ze dne 16. 6. 2016, č.j. 6 A 172/2012-31, a ze dne 6. 2. 2020, č.j. 10 A 95/2016-37, kde rozhodnutí správních orgánů obou stupňů označil za nicotná, v posuzovaném případě neshledal důvod se od těchto závěrů odchýlit. V následujícím odůvodnění pak z těchto rozsudků vychází.
- 18 Podle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s., kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Podle ust. § 76 odst. 2 věta první s.ř.s., zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu.
- 19 Z toho vyplývá, že soud k nicotnosti přihlíží nejen k námitce, ale i z úřední povinnosti. Dospěje-li k závěru, že napadené rozhodnutí je nicotné, potom jeho nicotnost svým výrokiem v rozsudku deklaruje.

- 20 Nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec nelze považovat za rozhodnutí, jde o vady, které jej činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž jej nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.
- 21 Podle ust. § 77 odst. 1 správního řádu platí, že nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal.
- 22 Zaměstnanecká karta je ve smyslu ust. § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců jedním z druhů povolení k dlouhodobému pobytu.
- 23 Dle ust. § 165 zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo (vnitř) v rámci působnosti ve věcech vstupu a pobytu cizinců na území a jejich vycestování z tohoto území [...] j) rozhoduje o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, povolení k přechodnému pobytu, o prodloužení platnosti těchto oprávnění k pobytu a o povolení k trvalému pobytu [...], n) rozhoduje o vydání zaměstnanecké karty a modré karty, o prodloužení nebo zrušení její platnosti a uděluje souhlas se změnou zaměstnavatele nebo pracovního zařazení držitele zaměstnanecké karty nebo modré karty [...].
- 24 Působnost Ministerstva zahraničních věcí je upravena v ust. § 166 zákona o pobytu cizinců, dle jehož odstavce 2 toto ministerstvo vykonává státní správu ve věcech udělování víz v rozsahu stanoveném tímto zákonem prostřednictvím zastupitelského úřadu.
- 25 Podle ustanovení § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců platí, že žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti podle věty první upustit.
- 26 Pro nyní posuzovanou věc je stěžejní otázkou, zda bylo velvyslanectví věcně příslušné k vydání usnesení o zastavení řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty pro zjevnou bezpředmětnost ve smyslu ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Uvedená otázka již byla v judikatuře vyřešena, a to konkrétně v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016 – 36, č. 3603/2017 Sb. NSS, www.nssoud.cz, ve kterém rozšířený senát dospěl k jednoznačnému závěru, že „Věcně příslušné k vydání rozhodnutí, jímž se končí řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu podle § 42g zákona o pobytu cizinců, čítaje v to i rozhodnutí o zastavení takového řízení, je Ministerstvo vnitra. Vydal-li rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti zastupitelský úřad, jde o rozhodnutí správního orgánu, který k jeho vydání nebyl vůbec věcně příslušný, a tedy o

rozhodnutí nicotné (§ 77 odst. 1 věta první správního řádu).“ (shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2017, č. j. 3 Azs 159/2016-32).

- 27 Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozsudku dovodil že „*Doslovné znění citovaných ustanovení (tj. § 165 c), j) a n) zákona o pobytu cizinců – pozn. Městského soudu) by na první pohled mohlo svádět k výkladu, že Ministerstvo vnitra rozhoduje pouze v případech, kdy víza uděluje nebo povolení k pobytům vydává, a nikoli v případech, kdy žádosti o tyto pobytové tituly zamítá či ve věci žádostí rozhoduje jiným způsobem. Takový výklad je však zjevně neudržitelný, neboť samotný zákon o pobytu cizinců přímo počítá s nevyhovujícími (zamítavými) rozhodnutími Ministerstva vnitra (§ 56 zákona o pobytu cizinců u neudělení dlouhodobého víza). Ustanovení § 165 písm. c), j) i n) téhož zákona je tedy třeba vykládat tak, že Ministerstvo vnitra má ve věcech tam vymezených kompetenci k rozhodování jakýmkoli způsobem. A contrario z toho v nyní projednávaném případě plyne, že zastupitelský úřad jako správní orgán prvního stupně ani Ministerstvo zahraničních věcí jako orgán odvolací nejsou v případech, kdy se rozhoduje ve věcech žádostí o zaměstnaneckou kartu, která je zvláštním typem povolení k dlouhodobému pobytu, vůbec věcně příslušné k vydání rozhodnutí, jímž se řízení o žádosti končí, čítaje v to i případné usnesení o zastavení řízení podle § 66 správního řádu, pokud by ve věci vůbec připadalo v úvahu jeho vydání. K jakémukoli rozhodnutí, jímž by bylo skončeno řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu, je proto s ohledem na § 165 písm. n) zákona o pobytu cizinců věcně příslušné pouze Ministerstvo vnitra.*“
- 28 V souladu se shora uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu Městský soud v Praze v projednávaném případě shledal, že prvostupňové rozhodnutí je nicotné, neboť velvyslanectví nebylo k vydání rozhodnutí o žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu vůbec věcně příslušné, není přitom rozhodné, že byla tato žádost spojena se žádostí o upuštění od osobní přítomnosti při podání žádosti. V daném případě tak velvyslanectví vůbec nemělo o žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu rozhodovat, když tato pravomoc spadá do věcné působnosti Ministerstva vnitra.
- 29 Napadené rozhodnutí pak bylo vydáno v rámci řízení o opravném prostředku proti již nicotnému prvostupňovému rozhodnutí. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, čj. 8 Afs 78/2006-74, v této situaci platí, že „*pokud je nicotné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nicotné je i rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, které s ním tvoří jeden celek (např. v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 12. 1997, čj. 6 A 26/95-29, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, čj. 6 A 32/2002-117, dostupný na www.nssoud.cz). Stupeň, resp. intenzita, závažnosti vad se tak přenáší a způsobuje nicotnost i tohoto rozhodnutí. Je totiž nutno vycházet z premisy, že nicotný akt, jako akt nenapravitelný, nezhojitelný a díky tomu i neexistující, nelze měnit, a proto je nicotností automaticky stíženo i rozhodnutí o odvolání či např. o rozkladu, které navazuje na nicotné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.*“ Z uvedeného vyplývá, že i rozhodnutí ministra o opravném prostředku (rozkladu), tedy napadené rozhodnutí, je nicotné.
- 30 Dalšími žalobními námitkami se již soud nezabýval, protože nemohl posuzovat zákonnost u správního aktu, který neměl žalovaný vůbec vydat pro absolutní věcnou nepříslušnost.

IV. Závěr

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

- 31 Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze shledal napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí nicotnými, a proto výrokem I. vyslovil jejich nicotnost (§ 76 odst. 2 s.ř.s.).
- 32 Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku nebo v rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). V dalším řízení žalovaný věc postoupí správnímu orgánu příslušnému rozhodnout o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty, tj. ministerstvu vnitra.
- 33 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce měl ve věci plný úspěch a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.
- 34 Náklady řízení žalobce tvoří soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, náklady na odměnu právního zástupce za dva úkony právní služby ve výši 6.200 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby ve věci samé, po 3 100 Kč) dle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (za dva úkony právní služby po 300 Kč) dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a dle ust. § 57 odst. 2 s.ř.s. též částka 1.428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %, kterou je zástupce žalobce povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty; celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 11.228 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDACTED]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 31. března 2020

Mgr. Gabriela Bašná v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.